

τὰ Γαλλικὰ (κείμενο, γραμματική, λεξικό, θέματα) καὶ τράβα συνέχεια ἵσαμε τὰ ἔρτα ἡ ὁχτώ μαθήματα ποὺ εἶναι βαλμένα γιὰ κάθε τάξη, καὶ λογάριασε δὲ εὖ βαστάσει καὶ τὶς δραχμές.

Μὰ τὸ κακὸ δὲ σώνει ἐδῶ. Οἱ δασκάλοι ἔχουνε κόμματα γιὰ νὰ υποστηρίζουνται συναμετατάξους. Ἐτσι λοιπὸν στὰ σχολεῖα βάγουνε βιβλία τῶν δικῶν τους φίλων, κι' ἀν τύχει καὶ δοῦνε στὸ μαθητὴν, ἃς ποῦμε Θουκιδίδη ἢ «Ομηρο ὅχι μὲ σκόλια Μιστριώτη μᾶς μὲ σκόλια Καραπαναγιώτη ἢ ὅποιου ἀλλούνου διαβόλου, φεῖδι ποὺ τῷφρε τ' ἄμοιρο τὸ παιδί. Χίλια μηδενικὰ θὰ πάρει, ζέρει δὲν ζέρει μάθημα. Χίλιες βριτικὲς θὰ φάσει. Μάλιστα στὸ Ἀρσάκειο, μάθαμε, ἔνας δάσκαλος, δ. Φαραντάτος, τσιράκι τοῦ Μιστριώτη, γιὰ ν' ἀνχυκάσει τὶς μαθῆτρες ν' ἀγοράσουνε ὅλες «Ομηρο ἢ Θουκιδίδη μὲ σκόλια τοῦ Ἀρχιδάσκαλου, τοὺς εἴπε πὰς θὰν τοὺς βάνει νὰ μαθαίνουνε ὅχι μονάχα τὸ κείμενο μᾶς κι' αὐτὰ τὰ σκόλια ἀπ' τὰ σοφὰ κετάπια τοῦ Μιστριώτη!!

Γιὰ τὸ Ἀρσάκειο πρέπει νὰ μιλήσει κανεὶς κάπως ιδιαίτερα. Γιατὶ εἶναι κεῖνο τὸ ἀκταίδευτικὸ ίδρυμα, ποὺ βασιλεύει μέσα του ὅχι μόνο ἡ κοινὴ βλακεία τῶν δασκάλων ποὺ σφίγγει ὅλο τὸ ἔθνος, μᾶς ἡ ἑξαρετικὴ ἡ μιστριώτικη βλακεία, νὰ ποῦμε ἔτσι. Κι' ἀλλοτες εἰπώθηκε πώς δόθηκε τὸ ἀτυχό Ἀρσάκειο, ἀπὸ τὸ συβούλιο ποὺ τὸ διευτύνει, τσιφλίκι στὸ Γερομιστριώτη. «Εκεῖ μέσα τὸ λοιπὸν δ' Ἀρχιδάσκαλος βάνει ὅλα τὰ κοπέλια του, γιὰ νὰ τοικυπάνε τὸ μιστολόγιο, κι' ὅλες τὶς φυλλάδες του γιὰ νὰ τραβάσει αὐτὸς τοὺς παράδεις.

Ἴσαμε πέρσυ ἕδανε στὸ Ἀρσάκειο τὴν Γραμματολογία τοῦ γαμπροῦ του Σακελλαρόπουλου, ποὺ τὴν σύσταινε ὡς λαμπρὸ κ' ἔξοχο βιβλίο γραμμένο ἡ καλύτερα ἀντιγραμμένο ἀπὸ τὴν δική του σοφὴ Μεγάλη Γραμματολογία, (κοίταξε καὶ βαρβαροπάζαρο τοῦ «Νουμᾶ»). Μὰ φέτος ἐσακελλαρόπουλος τσακώθηκε στὰ γερά μὲ τὸ Μιστριώτη, κ' ἔτσι τὸ βιβλίο του ἐξαστρακίστηκε ἀπὸ τ' Ἀρσάκειο. Ἐπρεπε δῆμως νὰ μὴ μείνει ἀδεια ἡ θέση του. Κ' ἔτσι διπάρμπα Μιστριώτης εἴπε στὸν ἀγαπημένο του Γαρδίκα (αὐτόνε ποὺ ἔθρισε πέρσυ στὸ Πανεπιστήμιο, στὸν ὑφηγητικὸ του λόγο, τοὺς δημοτικιστὰδες) νὰ γράψει Γραμματολογία. Αὐτὸς μάνι μάνι αἰνθολόγησε, ὅπως λέει στὸν πρόλογό του, τὴν Μ. Γραμματολογία τοῦ Μιστριώτη, καὶ μᾶς ξεφούρνισε τὴν δική του «τιμωμένην περὶ τὰς τρεῖς δραχμάς». Κ' ἔτσι τὸ μάλωμα τοῦ Μιστριώτη μὲ τὸ γαμπρό του, ξέπισε στὶς τσέπες τῶν πατεράδων—ἀλλαγὴ βιβλίου—ποὺ στέλνουνε τὰ κορίτσια τους στ' Ἀρσάκειο.

«Ομως τὸ καλὸ τοῦτο δ' Γαρδίκας τὸ ἔπειλέωσε, γιατὶ ἀνάμεσα στὶς τάσεις ψευτιὲς ποὺ βάλθηκε νὰ μπάσει στὰ μιαλὰ τῶν κοριτσιῶν, (ἔχει καὶ βαρβαροπάζαρο, ἐπιμειξία δύο φορὲς σελ. 9 καὶ 10), ἀμόλησε καὶ τὴν ἀκόλουθη, γράφοντας γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα: «Καθήκον παντὸς λογίου καὶ μάλιστα τῶν ἐπιτετραμμένων τὸ θεῖον τοῦ διδασκάλου ἔργον ὡς καὶ τῆς ἀκταίδευμένης φιλοτίμου νεότητος του ἔθνους νὰ ἔξευγεντῶσι τὴν γλῶσσαν καὶ συντελῶσιν δῆμως αὐτὴ ταχιές ἀναλάβῃ τὴν καθαρότητα, τὴν χάριν καὶ τὴν ἔμμελειαν ἃς ἐπὶ Σενοφῶντος καὶ Πλάτωνος εἴχεν». Ω! κακόμοιρα παιδιὰ τῆς Ρωμιοσύνης, τί ἀκοῦτε, τί ἀκοῦτε!..

«Ἀπ' ἀκρη σ' ἀκρη λοιπὸν τῆς Ελλάδας, κλέβει τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ κοσμάκη ἡ βιβλιοκαπηλεία. Κ' οἱ ραγιάδες ρωμιοὶ ποὺ δουλεύουνε σὰ χτήνη στὸ δασκαλισμὸ, δὲ σηκώνουνε τὸ κεφάλι τους νὰ περα-

πονεθοῦνε. *Ἄξια παθαίνουνε αὐτοί. Μὰ τὸ ἔθνος τὶ χρωστάσει νὰ περνάει τοσες μαῦρες μέρες δίχως πουθενά νὰ χαράζει ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα; Μέσα στὸ πλατύ ζήτημα τῆς γλῶσσας, ἔχει τὸ μέρος της κ' ἡ βιβλιοκαπηλεία. Θὰ πάψει κι' αὐτὴ δτα νοιώσει τὸ ἔθνος τὴν ἀλήθεια τῆς Ιδέας, κι' ἀλλάζει σύρριζα τὸ ἀκταίδευτικὸ σύστημα. Ός τότε ἀνάμεσα στὰ τόσα, ἀκόμα καὶ τὸ συμφέρο ἀπ' τὴν βιβλιοκαπηλεία, θὰ κρατάσει τοὺς δασκάλους κολλημένους στὸ ακαθεστώς. Αὐτὸ τὸ ακαθεστώς τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ πλουτίζουνε γράφοντας τὰ ἀντιπαιδαγωγικὰ κι' ἀντιεθνικὰ βιβλία τους.

Σ. ΑΓΑΛΙΑΝΟΣ

ΑΣΟΦΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΙ

«Απ' τῆς καρδιᾶς τὴν πλησμονὴ λάλας εἰς τὸ στόμα

· Ο Μπούρμπουρας καὶ τ' Ἀηδόνι.

Εἶπε στ' Απόδον δ Μπούμπουρας: Ντροπή σου, [χασομέρη] Δὲν πιάνεσαι δὲ μιὰ δουλειὰ, τὶ τραγουδᾶς, τεμπέλη; Δὲ φλέπεις πῶς ἐργάζομαι πρώι καὶ μεσημέρι Στὴ σκόνη καὶ στὴν ἀντηλία; Καδόλου δὲ μὲ μέλει. Τί κάνεις, ἀποκρίθηκε τ' Απόδον, εἶναι γραφτό, Εδύ τὶς βρῶμες νὰ κυλᾶς κι' ἔγω νὰ τραγουδῶ.

Πόδος.

Πολλὲς φορὲς διδὸ δάλανεις φτερούγες μὲ δανυψώνουν Κι' ἀνάλαφρα μὲ φέρνουνε ψυλὰ στὸν οὐρανὸ Καὶ ἡ σκέψη γίνεται ἐκστασὶ κι' δὲ πόθος μου γαλήνη Καὶ θάθεδα παντοτεινὰ μέσα στὸ φῶς νὰ ζῶ. Κι' ἔγω νὰ γίνω μιὰ μικρὴ, χρυσῆ τοῦ Ήλιου ἀχτίνα, Μὰ μὲ καρφώνουνε στὴ γῆ δὲ «Ερωτας καὶ η Πείνα.

Ηλιόγεομα.

Ο «Ηλιος γέρνει νὰ κουφετεῖ καὶ τὰ βουνά δροσίζουν, Χρυσᾶ τὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν τὸ φῶς του ἀντιτείνει τὸ φῶς της γεγγιζουν.

Πόθοι στερνοὶ καὶ δνειφα δῆπου σὲ λίγο ή δύση Κάτω ἀπ' τὸν πέπλο τὸ σταχτὶ στὴ λησμονία [θά σύνει.

Δειλινό.

Λευκὰ, μικρὰ καὶ λίσυχα σπιτάκια μαζεμένα Τριγύρω στὸ καμπαναριό, στενὰ καὶ φοβισμένα, Σὰν δσπρα δρνὰ ποὺ στριμωχτὰ τριγύρω στὸν Τὴ ράχη κατεβαίνουνε νὰ ζεσταθοῦν στὴ στάνη.

Οραμα.

Οταν τὰ βλέφαρα σφαλῶ, τὸ βλέμμα μου γι τρίχω Μὲς στῆς ψυχῆς μου τὰ διάβαθα καὶ μέσα ξεχωρίζω, Βλέπω ναύς ἐρείπια καὶ κάστρα γκρεμισμένα, Δρόμους πλατιοὺς ἐρημικοὺς καὶ σπίτια ρπ-

[μαγμένα, Σιωπὴ μεγάλην ἀπλωνεῖται στὴν ἐρημη πολιτεῖα, Φωνὴ παιδιοῦ, γαυγὴ σκυλιοῦ, λαλιὰ πουλιοῦ,

Ικαμια. Χόρτο στὸ χῶμα δὲν ἀνθεῖ, πηγὴ δὲ μουρμουρίζειν Κοιτάζω στὸν δρίζοντα, μιὰ στέγη δὲν καπνίζει.

Γιναίκα.

Διωγμένος ἀπ' τὴν πρώτη μου πατρίδα σέξορια Κι' ἀφοῦ οἱ προσπάθειες τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν ή βίᾳ Ανίσχυρες ἐστάθηκαν γιὰ νὰ μὲ φέρουν πάλι, Σὲ τούτη τὴν δακρύβρεχτη κοιλάδα ἀγάλι, ἀγάλι Μὲ κόπιο σέρνω τὸ βαρύ φορτίο τῆς ζωῆς. Καὶ σύ, γυναίκα, δποια κι' μάνιν είδαι,

Μάννα, ἀδερφή, ἀγαπητικά Στὸν πλανεμένον δούπορο είδαι, Η μονοχή παρηγοριά.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ελλάδα δρ. 10. — Γιὰ τὸ Εξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Όμονοιας, Υπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Οθόβαλματερίο), Βουλῆς, Σταθμοῦ υπόγειου Σιδηροδρόμου (Όμονοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Εξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [όδος Σταδίου, αντικρὺ στὴ Βουλή]. Στὸ Βόλο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

«Η συντροφὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνδεικόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΜΕ ΟΣΗ

προδυνμία δημοσιέψαμε τὸ ἀρνθρο «Τεραννοχτόνοι» τοῦ φύλου Αγτωνακάκη στὸ 212 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ», μὲ τὴν ἴδια προδυνμία δημοσιεύομε στὸ σημερινὸ φύλλο τὸ ἀρνθρο «οἱ Τυραννοδιῶχτες» ποὺ μᾶς στέλλανε οἱ Χανιώτες δημοτικιστάδες. «Αν ἡ γνώμη τους γιὰ τὰ Κρητικὰ πρόματα δὲ συφωνεῖ μὲ τὴ δική μας, δὲ σημαίνει τίποτα δ «Νουμᾶς», τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτες, εἶναι λεύτερο βῆμα δπον δ καθένας μπορεῖ νὰ πεῖ τὴ γνώμη του—σώνει μοναχὰ ἡ γνώμη του νὰ πηγάζει ἀπὸ εἰλικρινεῖα καὶ ἀπὸ πεποίθηση κι' ὅχι ἀπὸ προσωπικὸς λόγους καὶ ἀπὸ χυδαῖα μικροσυφέροντα. «Ἐνα ζήτημα μοναχὰ διαφερεύει δ «Νουμᾶς», τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ μοναχὰ σ' αὐτὸ δχεῖ δικαίωμα νὰ μὴ δέχεται ἀντιδετες γνώμες· σ' δλα τὰλλα ζητήματα, πολιτικὰ, κοινωνικὰ, φιλολογικὰ κτλ. οἱ στήλες του μένουν ἀνοιχτὲς γιὰ τὸν καθένα. «Ἐχει τόσα φύλλα κομματικὰ ἡ Ρωμιοσύνη· δὲ βλάφτει νάχει κι' ἔνα φύλλο ἀνεξάρτητο.

Οἱ ἀγαγνῶστες τοῦ «Νουμᾶ» ἀποτελοῦν ἔνα στενὸ τὸν γιὰ τὴν ὁδα, μὲ διαλεχτὸ πάγκα κύνλο, κι' δ «Νουμᾶς» σέβεται τὸνς ἀναγνῶστες τον· καὶ γι' αὐτὸ ποτέ τον δὲ στάδηκε τὸσο ἀδιάντροπος νὰ θελήσ

τυπώσουμε πρόδυνα τὸ ἄριθρο ποὺ μᾶς στείλανε οἱ Χανιῶτες δημοτικιστάδες. Ὅσο ἀντίθετη κι ἀν εἶναι ἡ γνώμη τους ἀπὸ τὴ γνώμη ποὺ ἵσαμε τῷρα ὑποστήριξε ὁ «Νομᾶς» γιὰ τὰ Κρητικὰ, μᾶς εἶναι πάντα γνώμη σεβαστὴ ἀφοῦ τὴν ὑποστηρίζουντες μὲ τὶς ὑπογραφές τους, δχι φωνακλάδες θεσιδῆρες, ἀλλὰ νέοι μορφωμένοι ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νᾶχον δλῶς διόλου λεύτερη συνείδηση, ἀφοῦ κοντὰ στ' ἄλλα τους χαρίσματα ἔχουν καὶ τὸ πολυτιμώτερο, νᾶναι δηλ. δημοτικιστάδες.

H ΣΕΜΝΗ

καὶ πατριωτικὰ φημερίδα τοῦ κ. Πῶπ δημοσίεψε στὸ φύλλο τοῦ περασμένου Σαββάτου («Ἀθῆναι», 7 τοῦ Οχτώβρη, σελ. 2, στήλ. 2) τὴν ἀκόλουθη μωρὴ καὶ ἐξαφρενικὴ εἰδῆση:

Ο ἀνθυποπλοίαρχος κ. Ηαντελῆς Χόρην ἐδημοσίευσε πρὸ τινῶν ὑμερῶν τὸ «Ἀνεκτίμπτο» δρᾶμα πραγματεύμενον τὴν ὑπόθεσιν τῆς πολυθεύλητου γερύρας τῆς "Αρτης, γραμμένον εἰς τὴν φρικαλεώτεράν δημοτικήν, καὶ παρουσίᾳς μαχράς σκηνάς γυδαιολογικῆς αἰσχρολογίας. Τὸ βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὅποιος ἔρετο ὄλογραφον τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, προφανῶς ζητοῦντος μετά θάρρους νάναγνωρίση τὴν γνώμην του καὶ τά ἐπὶ τῆς γλώσσης φρονήματά του, περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, δοτὶς καὶ παραπέμπει τὸν κ. Η. Χόρην εἰς τὸ Ναυτοδικεῖον ἐπὶ προσβολῆς τῆς δημοσίας ἡθικῆς. Εἶναι θλιβερὸν δτὶς ή παραπομπὴ γίνεται εἰς τὸ Ναυτοδικεῖον, ἐνῷ τὰ βιβλία τοῦ εἴδους αὐτοῦ μόνον διέ τὸ Φρενοκομεῖον εἶναι προωρισμένα.

Η εἰδῆση αὐτὴ στάθηκε ἀχροῦν καὶ γραφτοῦνε μερικὰ χρονογραφήματα στὶς φημερίδες, ὅλα βέβαια ἐναντίον τοῦ κ. Υπουργοῦ ποὺ τόσο ἀλχαριά—καὶ μεταχειρίζομαστε τὸ πιὸ ἀλαφρὸ ἐπίθετο—φέρθηκε σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, ἐξὸν τὸ χρονογράφημα τοῦ χαριτωμένου κ. Μπάμπη "Αννινοῦ ποὺ στὶς «Ἀθῆναι» τῆς περασμένης Δευτέρας πάσκισε νὰ μᾶς πείσει μὲ βρουκολακιασμένα καὶ λίγο Χόργεια καλαμπούρια πῶς ἀν καὶ δὲ διάβασε τὸ δρᾶμα καὶ δὲν ξέρει ἀν εἶναι η δχι ἀνήθικο, καὶ ἀν καμέ ὁ κ. Υπουργὸς νὰ καταδιώξει τὸ συγγραφέα του εδιότι τὸ ναυτικόν μας, τοῦ ὅποιος ὅλος παρακολουθοῦμεν μετὰ τόσης στοργῆς τὴν ἀνάπτυξιν, ἔχει ἀνάγκην πρὸ πάντων νάποκτήσῃ ἀξιωματικούς μορφωμένους, ἀσχολουμένους εἰς τὰ τοῦ κλάδου των καὶ δχι θηρεύοντας φιλολογικὰς δάχνας καλλιεργουμένας μάλιστα διὰ τοιούτων λιπαρισμάτων.

Μὲ τέτιο λίπασμα (=κοποία) κριτικὸ χαρακτηρίζουντες, δίχως νὰν τὸ διαβάσουν, οἱ φημεροδράφοι τῆς "Αθῆνας καὶ τῶν «Ἀθῆναι» ἔνα ἔργο γι' ἀνήθικο, δχι γιατὶ ἔχει ἀνήθικες σκηνές, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι γραμένο στὴ Δημοτική.

Γιὰ τὸν κ. Υπουργὸ δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτε· σ' ἔναν τόπο ποὺ ὅλα βρίσκουνται ἀνάποδα, δὲν μποροῦσε παρὰ ἀνάποδα νὰ βρίσκεται κι ἀνάποδα νὰ κρίνει καὶ ἔνας Υπουργὸς τῷ Ναυτικῷ. Κι αὐτὸς, σὰ Ρωμιὸς, ἔκρινε δίχως νὰ διαβάσει· ἔχαψε δηλ. ἀνεβέταστα δ, τι τοῦ εἶπαν. Καὶ δὲν πρέπει νάπορούμε γι' αὐτό· δτὰν δ. κ. Παπαντωνίου, πούναι καὶ λόγιος, πούναι ἀκόμα καὶ δημοτικιστής, γράφοντας τὸ ὄμορφο χρονογράφημά του στὸ «Ἀστυν» τῆς περασμένης Τρίτης, μολογάει πῶς εδὲν τοῦ ἐδόθη καὶ τὸς ἀκόμα νὰ διαβάσει τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Χόρην, πῶς θέλετε νὰ δοθῇ καιρὸς σ' ἔναν κοτζάμι· Υπουργὸς, ποῦχει τόσες ιδινικές καὶ κομματικές σκοτούρες, νὰ διαβάσει τὸ δρᾶμα πρὶ στείλει τὸ συγρα-

φέα του στὸ Ναυτοδικεῖο «ώς προσβάλλοντα τὴν δημοσίαν ἡθικήν;»

Σταματοῦμε γιατὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεται περσότερη κουβέντα για μιὰ τέτια καὶ τόση δημοσία ἀνηθικότητα. νὰ κρίνεται δηλ. ἔνα ἔργο καὶ νὰ βρίζεται δίχως νὰ διαβαστεῖ.

ΦΟΒΕΡΟ

αὐτὸ ποῦκαμε ὁ κ. Αλεξ. Πάλλης καὶ μ' ὅλο τὸ δίκιο της ἀγανάχτησης ἡ «Πατρίς» τοῦ κ. Σίμου—τοῦ πατριώτη δὲ—καὶ τοῦψαλε τὸν ἀναβαλλόμενο στὸ φύλλο τῆς περασμένης Τρίτης (σελ. 1 στήλ. 6).

Ο κ. Πάλλης λοιπὸν πρόδωσε τὸ ἔθνος γιατὶ—λέει ἡ «Πατρίς»—στέλνοντας σὲ φίλο του Γιαννιώτη γράμμα τὸ πανώγραψε «εἰς Ἰωαννίνα ΛΑΒΑΝΙΑΣ». Καὶ ἔτος χάνουμε τὰ Γιάννινα κι ἀφορμὴ δ κ. Πάλλης μὲ τὸ πανώγραψμά του.

Α χάνουνται κι ἀν παίρνουνται τόσο εὔκολα καὶ τόσο ἀνόητα οἱ πολιτεῖς, παρακαλοῦμε θερμότατα τὸν πατριώτη τῆς «Πατρίς» ὅτα στέλνει δῶ καὶ ὄμπρός γράμματα στὸ Παρίσι, στὴ Λόντρα, στὸ Βερολίνο ἢ δησού ἀλλοῦ, νὰ μὴ βάζει στὸ φάκελλο τὸ Κράτος ποὺ ἀνήκει ἡ κάθε πολιτεία, μὰ νὰν τὰ συντροφεῖς ὅλα μ' ἔνα φαρδί πλατὶ ΕΛΛΑΣ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ δίχως μεγάλη κάποι καὶ ἔξοδο σιγὰ σιγὰ, σ' ἔνα δυὸ μῆνες, θὰ καταχτήσουμε ἀλάκαιρη τὴν Οίκουμένη, ἀφοῦ θάποδείξουμε πὰς δλεῖς οἱ πολιτεῖς εἶναι Ελληνικές.

ΕΠΙΚΟΥΡΙΑ

γερὴ στὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας Σ. Ἀγαλιανοῦ «Η Βιβλιοκαπηλεία καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ καθεστώτων» ἔρχουνται τὰ δυὸ παρακάτου κομάτια ἀπὸ τὸ «Σκρίπ» τῆς περασμένης Παρασκευῆς (ύ τοῦ Οχτώβρη, σελ. 1. στήλ. 3) ποὺ δσο κι ἀν εἶναι γραμένα στὴ μισοκαθαρεύοντα δὲν παύουνε νὰ διαλαλοῦν τὴν ἀλήθεια.

«Εἰς τὰς πρώτας συγκινήσεις του εύρισκεται πάλιν ὁ μικρόκοσμος τῶν μαθητῶν. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ, τὰ σμήνη τῶν μικρῶν πηγαίνουν σὰν φόρος αἴματος εἰς τὸν Μινώταυρον τῆς Παιδείας. Ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ ἀνήλια καὶ εἰς τὰ σκότια, στὴν πνιγμονήν, στὴν ἀσφυξίαν, στὸ μόλυσμα, στὶς ἀγριοφανέρες, στὰ ἀγριοκυττάρια, στέκονται οἱ τύραννοι μὲ τὸν κατάλογον, εἰς τὸν δποῖον θὰ σημειώνουν τὰ μηδενικά, μὲ τὸν χάρακα, ὁ δποῖος θὰ κοκκινίσῃ πάλιν τὰ χεράκια, ποῦ εἰχαν ξεσυνηθίσει τὰ δεσμά, μὲ τὰ βιβλία, ἀπὸ τὰ δποῖα θὰ σπάζονται καὶ θὰ τοὺς δίδωνται τὰ ζεροκόμματα τῶν δοτικῶν τῶν ἀπαρεμφάτων καὶ ἀναδιπλασιασμῶν διὰ γὰ τὰ καταποιῶν ἀμάστητα.

«Τὶ ἐπανάστασις καὶ αὐτὴ, ἡ ἀπαίτουμένη τόσον ἐπειγόντως κατὰ τὸν δασκαλισμό! Ἐάν χρειάζεται διὰ κάτι τι ἴθνοσυνέλευσις, χρειάζεται διὰ νὰ μαζέψῃ τὰ διδακτικὰ βιβλία νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τοὺς φούργους καὶ νὰ καλέσῃ τὸν Ψυχάρην—τι νὰ κάμψει;—νὰ γράψῃ τὰ βιβλία τῶν σχολείων.

*

«Ἄς προστεθῇ ἐδῶ, μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, ἐν ἀμύητον ιστορικὸν κειμήλιον τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ στραβώματος τῶν ἡμερῶν μας. Μία μικρὰ μαθήτρια ἔκειται οἵτις τὸ μάθημα τῆς Ελληνικῆς Ιστορίας καὶ διμιούσα περὶ τῆς ἀρχαίας λατρείας, εἰπεν εἰς τὰς ἔξτασεις τῆς ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Έλληνες ἐλά-

τρευοῦ πολλοὺς θεούς, εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲ ἐλάτρευον τὸν Δία!

«Η προσθήκη αὐτὴ, η δποῖα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ως ιστορικὴ ἀποκάλυψις πρωτισμένη νὰ ἀναστατώσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους, ὡφελετο ἀπλούστατα εἰς μίαν παρερμηνεύσην τοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὸ δποῖον ἡ μαθήτρια ἐπαθεν αὐτὸν τὸν καταρράκτην. Ο σοφολογιώτατος συγγραφεὺς τῆς μικρᾶς αὐτῆς ιστορίας διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, μεταξὺ τῶν ἄλλων δασκαλικῶν μαργαριτῶν περιεῖχε καὶ τὴν ἐξῆς φράσιν περὶ τοῦ νεφεληγερέτου: «ο καὶ ἐξοχὴν θεός τοῦ Ζεύς».

«Ο πεπτικὸς σωλὴν τῆς μικρᾶς μάρτυρος δὲν εἶχε πέψει τὸν χόνδρον αὐτὸν καὶ τὸν ἀπέδωκεν ἀχώνευτον».

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΗΙΓΜΑΤΑ

VIII

Η ΕΕΡΑ

Τῆς "Ελλης Αποστόλου"

Πάει τὸ βαρκάκι, τὸ λευκοφτέρουγο βαρκάκι μου πάει...δλούντα πάει.

Φυσάει τὸ γχλάζιο του τάγεράκι.

Μόλις φυσάει ὁ καλοκαιρινὸς δΜπάτης, ἔτοι δροσερὸς καὶ ἡμερος, σὰν τῆς καλῆς μαζεύτης ἀγάπης τὴν πνοή· τῶν πιὸ ἡμερος, πιὸ γλυκοφύσητος: Ποτὲς ἐκεῖνος δὲ μᾶς κρατάει, δὲ μᾶς σφιχτοδένει· δὲ ζηλεύει τὸν ἀνοιχτὸ τὸ δρόμο μας: μᾶς προβοδίζει γιὰ τὴ γλυκύτερην ἀγκαλιά τῆς γῆς, γιὰ τὴ μαννούλα, τὴν ἀλερφή, τὸ τέρι...

Καὶ μὲ πάει μέσ' τὸ βαρκάκι μου, γυρμένος στὴν πρύμη του τὴ γλυκορύχαρη, μονάχον, κατκυνάχον....

Τι λέω; καταμόνχον:· Καὶ τ' είναι λοιπὸν τὰ κυρατάκια τὰ φρόμαλλα, τὰ πατηγινδάρια κα κυρατάκια, σὰν τὰ τρελλὰ δελφινόπουλα;

Καὶ τ' είναι γέρωθε μου, στὸ πλαΐ μου, στὰ πόδια μου, στὰ στήθη μου, περγυρά μου οἱ τόσες ἀνάστρες νερκιδιδύλες, οἱ γελαστοπρόσωπες, οἱ καλόγνωμές μου κορασίες, τ' είναι οἱ ἐλπίδες μου;

Καὶ τ' είναι οἱ πνοὲς τοῦ Μπάτη μου;

Μύριες συντροφίες μου στὸ τρισεύτυχο ταξίδι μου, στὸ χρυσό ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ...

Ω οἱ συντροφοῦλες μου οἱ ἀχούμητες καὶ στ' ονειρό μου πρόσχαρες, καὶ στὶς ἀγρυπνίες μου πασίχαρες.

Μαζί σας ταξιδεύω, καὶ τὸ β